Advent - Segon diumenge

Per Administrador el dg., 09/12/2012 - 09:00

Ba 5,1-9
Fl 1,4-6.8-11
Lc 3,1-6

PRE-OCUPACIÓ Hi ha una distinció entre ocupar-nos de les coses i pre-ocupar-nos per elles. La pre-ocupació, sense arribar a una obsessió malaltissa, és aquell moment de desvetllar-nos perquè puguem vetllar per allò que veritablement és fonamental a la nostra vida. En aquest II diumenge d'Advent, la Paraula de Déu ens submergeix a aquest moment intens i meravellós: pre-parar el camí del Senyor. Un exemple: parar taula suposa un temps de pre-paració. Parar el nostre pessebre amb boniques llums - encara que siguin de baix consum "leds" - suposa un temps (moment oportú) per preparar-se interiorment, per aplanar totes aquelles muntanyes i colines que dificulten el poder acollir i engendrar el Déu de tendresa. I qui se sent estimat, el seu cor es troba eixamplat, allegeurit, obert. En podem tenir l'experiència. Però cal fer-ne obres, posar el cartell en la nostra vida: atenció obres! Caldrà fer-ne una excavació, remoure pilastres, pedres més o menys gruixudes que ens fan mal i provoquen ferides mentre caminem, caminant cap la menjadora de Betlem: allà on Déu té una Paraula i en fa història. Així doncs, la muntanya és sempre el lloc de la trobada amb Déu. A més, per nosaltres els cristians, n'és el lloc de la mort del Fill de Déu. Aquest do més preuat, l'amor fins a l'extrem, la tendresa captivadora i renovadora, ha estat possible a través de les entranyes de Maria. Aplanar les colines i muntanyes, és fer possible acollir el sí de Déu perquè nosaltres diguem sí a Déu. Un sí a una menjadora és un sí a la cova, allà on la terra s'obre incloses en les tenebres i en les nostres nits més fosques. D'aquest abaixar-se fins al més petit detall, Déu en fa història, en fa la Història, aquella que parla més de possibilitat que de resignació. Jesús neix a la cova, aquella que és escavada de la muntanya o de les pedres conglomerades, aquella que és oberta per acollir i fecundar la terra en els seus goigs i esperances, en les seves desesperances i tristors. Aquí el trobem i no en un altre lloc. Caldrà aplanar les muntanyes, fer de la terra el cel, deixar que Déu sigui Déu, segons el seu estil: el de la petitesa que esdevé la major gran empresa. És en la profunditat de l'home on trobem la misericòrdia i la tendresa, el somriure i la comprensió, el diàleg i l'entesa gratuïta. L'evangeli ens provoca amb la figura de Joan, aquell que es pre-ocupa, que en nom de Déu (profeta) anuncia una promessa de salvació. Però com podem comprendre això que tantes vegades hem escoltat "promessa de salvació"? Tres apunts o notes musicals d'aquesta expressió tan fonamental per a la nostra fe. ***a) Promessa i fidelitat*** *"El Fill de Déu, Jesucrist, que hem anunciat entre vosaltres, tant jo com Siles i Timoteu, no ha estat mai ara sí, ara no: en ell només hi ha el sí!" (2 Co 1, 19).* Aquesta frase de Pau, apòstol de gentils, resumeix el que vol dir la fidelitat. En Jesucrist tenim el gran "sí" continu. No ara sí o ara no. Déu aposta per la persona. Aquesta aposta és el que podríem anomenar la "promesa". I la manera en què ho fa és dient sí a ell, a mi, a tu, que potser ara llegeixes o escoltes aquest comentari. Aquest Advent, novament ens introduim en la possibilitat del "sí" i això dóna confiança i esperança, et dóna força. Saber que hi ha algú que et diu "sí" jo estic "amb tu", "em desvisc" per tu, és signe i regal: sentir-se estimat. Déu s'ha pre-ocupat de cadascú de nosaltres i s'ha ocupat en Jesucrist, fent història fidel d'aquell que ha volgut obrir la possibilitat d'una vida nova, fora de l'esclavatge del pecat, de tot allò que oprimeix a víctimes i botxins. ***b) Promessa i desig*** El desig forma part de la nostra voluntat, de tot allò que mou el cor i la raó, allò que sentim i pensem. Allà, Déu en té una Paraula, emergeix com l'aigua d'una font, es submergeix com la pedra en caure en l'aigua. I de fet, és el que ens permet ser flexibles i viure la vida viscuda, discernint el que ens porta cap a Déu i allò que ens esclavitza i ens ofega. Pensem cadascú en la nostra vida. Tot el que ens passa està ple de desitjos. La promessa té molt a veure amb el desig. És l'esperança de vida i d'una vida més plena, més discernida com l'esponja que absorbeix l'aigua així els cors en plenituds absorbeixen l'esperança en Déu. La promesa provoca i convoca. La promesa interpel.la i fa pensar en altres. Provoca perquè ens diu quelcom dels nostres desitjos si són de mort o de vida. Convoca perquè és lloc de trobada amb el Déu de Jesucrist. És el moment del jo al Tu on Ell em diu. Així és la poesia de Michel Quoist: *"Em fa por, Senyor, dir "sí", perquè... on em portaràs? Em fa por que em toqui aquesta gran sort. Em fa por signar un acord sense llegir-lo. Em fa por un "sí" que després en comporti altres "sís". Em fa por posar la meva mà en la teva perquè... no em deixaràs. Em fa por mirar-te als ulls perquè m'apassionaràs. Em fa por el que m'exigiràs perquè ets un Déu molt insistent"* ***c) Promessa i vida*** De què hem de morir per poder néixer de nou? La vida demana ser no només conservada sinó recreada. La promessa de salvació és promessa de vida nova. Vida nova ja en un present d'avui. El futur de Déu en nosaltres és el seu present en la nostra vida ordinària per tal que pugui ser extraordinària. Potser en aquest Advent, i acompanyats de la Paraula de Déu, se'ns demana fer una radiografia del nostre cor per veure com ens pre-ocupem de la nostra fidelitat, del nostre desig i de la nostra vida, per tal que puguem cantar i dir: *"Anem corrents cap a aquest lloc on ha estat infantat el petit infant, el Déu que era primogènit en els segles" (Ikos de la Nativitat del Senyor, litúrgia bizantina). "Com un infant neonat, així ha nascut el Verb, de la muntanya de la Verge Maria per resplendir els pobles" (Tropari de la Nativitat del Senyor, litúrgia bizantina).*